

De data aceasta mă adresez direct ţie, Sighet, oraşul meu de suflet. Bravo pentru frumoasele zile ale festivalului! Mi-am zis că cel mai drept e să complimentez un întreg oraş pentru trei zile frumoase de care am avut parte la început de Răpciune. Au fost zile şi nopţi (mai ales nopţi) frumoase pe la noi pe-aici…Un beneficiu nebănuit pe care l-a adus festivalul a fost descătuşarea unor forme de manifestare artistică dintre cele mai diverse. S-a cântat, s-a dansat, s-a pictat, au fost discuţii elevate despre istoria Sighetului şi participarea maramureşenilor la primul dintre cele două mari războaie mondiale. Lumea a ascultat muzică, s-a bucurat de prezenţa trupelor dragi, a cântat cu cei de pe scenă, a dansat şi s-a entuziasmat de fiecare dată. Imposibil să nu te bucuri de bucuria concetăţenilor tăi! Părinţi cu copii de 2-3 ani dansând împreună pe platoul din centrul oraşului până dincolo de miezul nopţii. Ce imagine frumoasă! Festivalul este un câştig pentru toţi. În zilele acestea s-a vorbit despre Sighet poate mai mult decât în orice altă perioadă din an. E bine când lumea se bucură. E bine când lumea se alege cu ceva.

Un fapt petrecut într-o zi de festival trebuie să vi-l spun aici. Pe scenă cânta în plăcute armonii medievale formaţia „Huniadi Cantores" din Hunedoara. Puţini spectatori…Poate că recitalul trebuia programat mai târziu, după ce pofta de mici şi bere (mai degrabă invers!) se va fi stins? Muzica plăcută a celor din Hunedoara a fost apreciată de puţinii sigheteni prezenţi la o însorită oră pe lângă scenă. Printre cei care apreciau cântarea oferită am observat un om într-un tricou roşu. Stătea singur, cu braţele sprijinindu-se de gardul despărţitor şi asculta. Nimic altceva n-a putut să-i distragă atenţia. Singur, lângă gard, atent la ce se cântă, bătând ritmul cu piciorul, cu mâna. Se vedea cât colo că-i place. După cum arăta, nu cred că are prea dese ocazii să asculte muzică medievală la electronicele sale de-acasă. Sigur acele „electronice" îi lipsesc. Cine ştie dacă viaţa lipsită de obişnuitul cu care noi am fost răsfăţaţi de soartă nu l-a privat dureros de nedrept de a ajunge, poate, un bun muzician?

Nu vom şti niciodată…Dar eu m-am bucurat că pentru câteva minute un om s-a întâlnit cu ceva de care nu s-a putut bucura până deunăzi. Pentru aceste momente de nesfârşită frumuseţe,

Bravo Sighet!